

het **Hint**

Historisch Institutioneel Tijdschrift

Review: *Love is
Blind*

Liefdes Labyrint

Stage lopen bij het
BHIC

Romance

Nummer 2- 2026

HOOFDREDACTIONEEL

Beste lezers,

De koude wintermaanden zijn weer voorbij. De zon begint weer te schijnen en de lentekriebels nemen de wereld weer in de ban. De lente is het seizoen van de liefde en daarom is het thema van deze editie natuurlijk *romance*.

Muziek is voor veel studenten onlosmakelijk verbonden met de liefde. Of je naar liefdesliedjes luistert om de liefde maar te voelen, of om een moment met je geliefde telkens weer opnieuw te herinneren, in de top-5 van Saartje zit iets voor iedereen. Iets anders waar *history buffs* meteen aan denken als het gaat om liefde zijn de Griekse liefdesmythen. Isabella heeft het misschien minder bekende verhaal van Jason en Medea mooi voor jullie uitgelegd. Een ander, waar gebeurd, verhaal van liefde is dat van Bonny en Clyde, vertelt in deze editie door Carlijn. Natuurlijk is ook de beste romanticus uit de geschiedenis niet vergeten. Krijn heeft geschreven over Hendrik VIII, die maar liefst 6 vrouwen zover heeft gekregen om met hem te trouwen. En voor een alternatieve kijk op liefde heeft Maarten de betekenis van liefde in *Paddington* (ja, de beer) geanalyseerd. Voor fans van de boeken van Jane Austen heeft Willemijn een brief aan haar geschreven, waarin ze haar admiratie voor deze auteur prachtig weergeeft. Voor liefhebbers van de romcom heeft Donny een origineel verhaal geschreven, waar de twists maar blijven komen. En als je weleens naar een datingshow kijkt, moet je echt de review van *Love is Blind* door Rens lezen, en misschien heb je dan weer iets nieuws op je *to-watchlist* staan. Voor de studenten onder ons die druk bezig zijn met nadenken voor je toekomst of je mogelijkheden op de banenmarkt zijn er ook twee artikelen in deze HInT. Rosa en Jetze vertellen over hun ervaring met een stage bij het BHIC, als hun vervanging voor de denktank. Zeer verhelderend en zeker een aanrader als je graag een stage wil doen (of absoluut geen denktank). Als je benieuwd bent naar een buitenlandminor kan je terecht bij het artikel van Cara, die Zara heeft geïnterviewd over haar periode in Engeland. Tot slot is er nog een puzzel, een heerlijk recept om je geliefde te imponeren in de keuken en natuurlijk weer een nieuw hol om te ontdekken. Veel plezier weer met lezen!

Rens Versteeg
Hoofddredacteur 2025/2026

Jaargang 42, Nummer 4
Het Historisch Institutioneel
Tijdschrift (*HInT*) is het periodiek van
GSV Excalibur

Redactie
Erasmusplein 1
Kamer E12.11
6525HT Nijmegen
hintredactie@gmail.com

Opplage: 150
ISSN: 0923-9375
© GSV Excalibur 2025

Redactie
Jetze Boon, Carlijn Braakhuis,
Saartje Bruens, Maarten Lucassen,
Willemijn van Mierlo, Cara Peters,
Rosa Raaijmakers, Isabella Spoeltman,
Donny Reuvers, Rens Versteeg, Krijn
Vrolijk

Eindredactie
Carlijn Braakhuis, Willemijn van
Mierlo, Donny Reuvers, Rens Versteeg,

Lay-out
Carlijn Braakhuis,
Saartje Bruens, Isabella Spoeltman

Hoofddredacteur
Rens Versteeg

Hoofd lay-out
Saartje Bruens

Voorpagina
Romeo and Juliet door Frank Bernard
Dicksee
via Wikimedia Commons

Niets uit dit tijdschrift mag worden veeleenvoudigd of openbaar gemaakt, in de ruimste zin van het woord, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van het Historisch Institutioneel Tijdschrift.

INHOUD

04 Top-5

Love songs for your (non) existent love life

07 *Hell Hath No Fury*

Het verhaal van Medea & Jason

10 Love, Paddington

Britain's favourite bear

12 Review: *Love is blind*

Liefde zonder eerste gezicht

14 Studenten in het wild

Stage lopen bij het BHIC

17 Puzzel

Liefdes Labyrint

18 Schertsverhaal

Nucleair huwelijksaanbod

20 Dear...

Miss Jane Austen

21 Partners in life and in crime

The bloody romance of Bonnie and Clyde

23 De zes vrouwen van Hedrik VIII

Een zeer romantisch artikel

25 Studeren zonder grenzen

Zara Koomen in Chichester

27 Recept

Marry me chicken

Zelf voor het HInT Schrijven?
Eenmalig of in de redactie? Dat kan!
Mail naar hintredactie@gmail.com.

TOP-5

Love songs for your (non-) existend love life

By Saartje Bruens

If you scroll through my Spotify playlists or my list of favourite songs, you'll quickly notice that my music taste mostly consists of depressing break-up songs. There is however one exception: a playlist called "for my nonexistent love life." I usually listen to these love songs while reading a romance novel or when I want to romanticize my life. For this article, I'm choosing the five best love songs from that playlist. I'll be judging them based on their vibe, their sound, and most importantly, their lyrics. So whether you're in love, out of love, or somewhere in between, here are five songs worth adding to your playlist.

5. *I Love You*- Fontaines D.C.

During a live performance at Red Rocks, frontman Grian Chatten introduced this song as "the greatest song ever written." That may be a bold claim, but I do believe it's one of the best songs I've ever heard.

From the very beginning, you hear the low bass followed by a simple guitar riff. After the first chorus the drums kick in, making the first few lines seem even more special. The song slowly builds into a beautiful yet melancholic atmosphere. It feels intimate and vulnerable, yet at the same time grand and almost anthemic.

At first listen, it sounds like an alternative indie love song, but there's an underlying tension that makes it much heavier than a typical romantic ballad.

The lyrics seem almost cliché: "I love you, I love you, I told you I do. It's all I've ever felt, I've never felt so well. And if you don't know it, I wrote you this tune." On paper, these lines could easily feel corny. Howe

ver, as the song progresses, it becomes clear that this isn't a love song about a person, but about a place. The song is about Ireland, the band's home country, and the struggles it faces.

This revelation completely transforms the meaning of the song. The declaration of love gains political and emotional depth, turning something that first appears simple into something layered and profound. One of my favourite lines perfectly captures this intensity: "And I'll love you like the penny loves a pocket of a priest. And I'll love you 'til the grass around my gravestone is deceased."

It's poetic, slightly dark and deeply loyal, exactly the kind of love this song portrays. The song takes fifth place since it's not really about a person or about the emotion 'love', but it certainly deserves a spot in this list.

4. *You Are In Love*- Taylor Swift

It probably won't come as a surprise that a Taylor Swift song made it onto this list. Although I usually gravitate toward her sadder, more heartbreaking songs, there's something undeniably special about *You Are In Love*. I might be slightly biased because I've heard it performed live (which was absolutely magical), but even without that experience, this song captures perfectly what love feels like in its quietest, purest form.

Unlike many dramatic love songs, this one doesn't rely on grand gestures or overwhelming passion. Instead, it focuses on the small, intimate moments that truly define a relationship. The vibe is soft and dreamy, almost fragile. The production is subtle and atmospheric, allowing the emotion in the lyrics to take centre stage.

Lyricaly, the song tells a story rather than making a direct declaration. Swift wrote this song not about her own love life, but about the relationship of her producer and friend Jack Antonoff. Which is evident in the lyrics: "You understand now why they lost their minds and fought the wars. And why I've spent my whole life trying to put it into words." Swift describes love not as fireworks, but as comfort and certainty. Lines like: "You can hear it in the silence, you can feel it on the way home, you can see it with the lights out" show that love isn't always loud. Sometimes love is found in the quiet understanding between two people.

3. *Slide Away*- Oasis

When people think of Oasis and love songs, they usually think of *Wonderwall*. It's the song everyone knows. But as much as I appreciate *Wonderwall*, I think *Slide Away* is their real masterpiece.

If there is one song that perfectly captures intense, all-consuming love, it's *Slide Away*. Where some love songs are soft and subtle, this one is raw, loud, and unapologetically emotional. It doesn't whisper feelings, it

declares them in the loudest way possible.

From the very first guitar chords, the sound feels bold and almost overwhelming in the best way possible. The melody builds steadily, layering guitars and drums until it turns into something powerful. There's a certain 90s Britpop grandness to it, but at its core, it's incredibly sincere.

Lyricaly, the song feels devoted and slightly desperate, like someone who loves so deeply that they're willing to give everything. This is perfectly reflected in the chanting at the end: "I don't know, I don't care. All I know is you can take me there." Other lines like: "Now that you're mine, we'll find a way of chasing the sun" reflect hope and certainty, while "Let me be the one who shines with you" feels almost pleading. It's romantic, but not in a delicate way. It's bold and wholehearted.

The melody mirrors the lyrics perfectly. It rises and swells, almost like a wave, carrying the emotion forward. By the end of the song, you're completely swept up in it. It's dramatic and slightly messy like love can be sometimes. That's exactly why it deserves a place in this list.

2. *I Wanna Be Yours*- The Arctic Monkeys

I think it would be a crime if I didn't place *I Wanna Be Yours* somewhere on this list. It's the first song I added to the playlist, and that's definitely not without reason.

From the very first second, the song has a slow, sensual, almost hypnotic sound. The steady beat, deep bass, and minimalistic production create an intimate atmosphere. It feels like something you'd listen to late at night or the kind of song you listen to while staring out of your window.

What makes this song truly special, however, are the lyrics. The song is based on a poem by John Cooper Clarke, which explains its unusual yet incredibly clever metaphors. Lines like "Let me be your vacuum cleaner, breathing in your dust" or "Let me be your

coffee pot, you call the shots” might sound odd at first, but they express devotion in such a creative way. It’s about wanting to be everything for someone, not in an overwhelming way, but in a steady and dependable way.

Alex Turner’s deep, almost whispered vocals make the song feel incredibly intimate, like he’s confessing something personal. The repetition in the chorus reinforces that feeling of longing: “I wanna be yours.” It’s simple, but that’s exactly why it works. There’s no dramatic storytelling, no hidden meaning. It’s just pure devotion and sometimes, that’s all a love song needs.

1. *Accidentally In Love*- Counting Crows

As an avid *Shrek 2* soundtrack enthusiast, I simply couldn’t give first place to any other song. From the moment *Accidentally In Love* starts playing during the iconic opening of *Shrek 2*, it radiates pure joy. It’s playful, energetic, and completely unapologetic in its happiness. That’s exactly why it deserves the top spot.

From the bright guitar intro, the song immediately sets a cheerful tone. It feels carefree and spontaneous, it makes you want to dance around in your room when no one’s watching. Unlike the more intense or melancholic love songs on this list, this one doesn’t overthink love: It just celebrates it.

Lyrically, the song perfectly captures the excitement of unexpectedly falling for someone. Lines like “What’s the problem? I don’t know. Well, maybe I’m in love (Love). Think about it. Every time I think about it. Can’t stop thinking ‘bout it” and “Jump a little higher. Come on, come on. If you feel a little lighter” reflect that giddy, butterflies-in-your-stomach feeling. Love here isn’t dramatic or tragic, but it’s fun, slightly chaotic, and wonderfully overwhelming.

There’s something refreshing about a love song that doesn’t analyse every emotion. Instead, it embraces the thrill of realizing you’re in love and not wanting to fight it. The

chorus is catchy, upbeat, and impossible not to sing along to.

That’s why this song takes first place. While the others explore love in deeper, darker, or more poetic ways, *Accidentally In Love* captures the pure, uncomplicated joy of it. And honestly, if I’m going to romanticize my nonexistent love life, I’d do it with this song playing in the background.

Ultimately, what makes love songs so compelling is their ability to capture emotions that are often difficult to put into words. Each song on this list approaches love from a different angle, whether it’s quiet and comforting, intense and all-consuming, or lighthearted and spontaneous. Together, they show that love isn’t one-dimensional, but something complex, layered, and constantly changing.

What stands out most is how these songs rely not just on their lyrics, but also on their sound and atmosphere to convey emotion. From soft, dreamy production to bold, sweeping instrumentals, each track creates its own world, allowing the listener to fully immerse themselves in a particular feeling or moment.

In the end, these songs are worth adding to any playlist because they don’t just describe love, they make you feel it. Whether you’re drawn to subtle storytelling, poetic devotion, or carefree joy, there’s something here for everyone. That’s what makes them truly unforgettable. And maybe that’s the beauty of love songs. You don’t have to be in love to feel them.

HELL HATH NO FURY

Het verhaal van Medea & Jason

Door Isabella Spoeltman

De Griekse mythologie is overal en we kunnen er maar geen genoeg van krijgen. Afgelopen zomer werden musical-liefhebbers in Carré getraakteerd op de tragische romances van Orpheus & Eurydice en Hades & Persephone, terwijl boeken zoals Madeline Millers *The Song of Achilles* en *Circe* ook nog steeds razend populair zijn. In *Circe* zien we hoe de welbekende heks uit de *Odyssee* de kracht van kruiden en bezweringen gebruikt om zichzelf te verdedigen in een patriarchale samenleving. Haar nichtje Medea, die overigens kort in het boek voorkomt, deelt diezelfde krachten en is daarmee de belangrijkste, en laten we eerlijk zijn, de enige reden dat de queeste van Jason naar het Gulden Vlies niet compleet mislukte.

De magische prinses in het oosten

Laten we beginnen bij Medea. Voor de gemiddelde Griek was zij een 'barbaarse vrouw'. Ze kwam uit Colchis (een streek in het huidige Georgië), en als de dochter van koning Aeëtes en kleindochter van de zonnegod Helios had zij goddelijk bloed. In Colchis groeide Medea op met de magische kunsten als haar grootste fascinatie. De bron die het leven van Medea het meest uitgebreid beschrijft is het epos van Apollonius van Rhodos, de *Argonautica*. In deze bron begint de liefde tussen Medea en Jason nadat Hera, Athena en Aphrodite een plan smeden om Jason te helpen. De godin Hera had een bijzondere voorkeur voor Jason, omdat ze een wrok koesterde tegen koning Pelias, en via Jason wraak wilde nemen. Op aandringen

van Hera en Athena zette Aphrodite haar zoon Eros in. Hij moest Medea met een van zijn pijlen raken, zodat zij geneigd zou worden om Jason te helpen.

Wie was Jason ook alweer?

Om Medea's verhaal te begrijpen, moeten we ook kijken naar het verhaal van Jason. Dit begint met een profetische waarschuwing aan koning Pelias van Iolcus, waarin gezegd werd dat hij aan zijn einde zou komen door toedoen van een man met slechts één sandaal. Jason, de zoon van de oude koning van Iolcus, arriveert vervolgens inderdaad met één sandaal in de stad. De andere had hij verloren in een stroom, omdat hij de vermomde godin Hera had geholpen met oversteken. Pelias vraagt dan aan Jason wat hij zou doen als hij geconfronteerd zou worden met de man die zijn ondergang zou moeten zijn. Jason antwoordt dat hij die man achter het Gulden Vlies aan zou sturen. Dit was een goddelijk symbool van gezag dat de overvloed van het land kon waarborgen. Pelias volgt Jasons advies op en stuurt hem op een queeste die als een doodvonnis kan worden beschouwd. Jason zal naar Colchis moeten afreizen om het Gulden Vlies te bemachtigen, alleen dan zou Pelias de troon afstaan aan Jason, de rechtmatige erfgenaam. Jason vertrekt op de Argo met zijn bemanning vol halfgoden en andere helden, maar eenmaal aangekomen in Colchis maakt hij weinig indruk op koning Aeëtes. De koning eist compensatie voor het Vlies in de vorm van een reeks onmogelijk uitvoerbare taken. Jason moet vuurspuwende ossen inspannen om een veld om te ploegen en vervolgens dra-

kentanden te zaaien waaruit direct een leger soldaten zal opstaan.

Dit is waar Medea Jason te hulp schiet. Ze twijfelt echter eerst tussen loyaliteit aan haar vader en haar door Eros opgelegde passie, maar uiteindelijk kiest ze voor het laatste. Ze geeft hem een speciale zalf, gemaakt van het bloed van de Titaan Prometheus, waardoor hij volledig vuur resistent wordt. Wanneer de soldaten uit de grond schieten, is het wederom Medea's advies dat hem redt: gooi een steen in de groep zodat ze elkaar in verwarring afmaken. De list werkte en Jason overleefde. Maar terug in de citadel staat koning Aeëtes klaar om hem een nieuwe, onmogelijke taak te geven.

Rode vlaggen en een tikkeltje familietoorn

Jasons laatste taak behelst het doden van de draak die het Vlies bewaakt. Ook hier is het Medea die het zware werk doet door het monster in slaap te zingen, waarna Jason het Vlies kan stelen. In ruil voor haar hulp belooft Jason haar eeuwige loyaliteit en een huwelijk, zwerend bij de koning en koningin van Olympus dat hij haar altijd trouw zal zijn. Hij vergelijkt haar keuze zelfs met die van Ariadne, die tegen de wensen van haar va-

der de held Theseus hielp met het verslaan van de Minotaurus. Maar als Medea (die toevallig ook Ariadne's nichtje was) doorvraagt naar Ariadne en Theseus, verandert Jason snel van onderwerp. Zij die het verhaal van Ariadne en Theseus kennen, snappen

dat dit is omdat Theseus Ariadne hierna alleen achterliet op het eiland Naxos. Een rode vlag van mythische proporties dus. Maar de echte prijs voor Jasons ambitie wordt pas betaald tijdens de vlucht. Als Medea's vader de achtervolging inzet met haar broer Apsyrtus, bedenken Medea en Jason een plan om hem te vermoorden. Om Aeëtes te vertragen, gooien ze de lichaamsdelen van Apsyrtus in het water, wetende dat de koning de achtervolging

zal staken door de juiste begrafenisrituelen voor zijn zoon te houden. Na deze gruwelijke daad reizen Medea en Jason door naar Iolcus, met een tussenstop op Kreta. Dit eiland wordt bewaakt door de automaton Talos, die door Medea verslagen wordt door hem tot waanzin te drijven.

Iets te hard gegirlbosst

Bij terugkomst in Iolcus verwacht Jason dat Pelias de troon aan hem af zal staan, iets wat hij natuurlijk niet doet. Pelias had, vergelijkbaar met Eurystheus en zijn neef Hercules, nooit verwacht dat Jason ook echt zou terugkeren met de Gulden Vlies. Medea, die inmiddels volledig gewijd was aan Jasons zaak, verjongt eerst Jasons vader, Aeson. De dochters van Pelias zien dit en vragen hetzelfde voor hun vader. Medea stemt in en legt uit dat om Pelias een eeuwig jeugdig leven te geven, ze hem in stukken moeten hakken en in water met speciale kruiden moeten koken. De dochters, enthousiast en naïef, hakken op haar advies hun eigen vader in stukken. Het resultaat? Jason en Medea's verbanning uit Iolcus. De daaropvolgende vlucht

naar Korinthe is het begin van het eind. Na alles wat Medea voor Jason heeft gedaan, besluit Jason dat het tijd was voor een 'upgrade'. Hij ruilt de vrouw die voor hem gemoord had in voor Glauce, de dochter van koning Creon. Hij rechtvaardigt zijn keuze met het argument dat dit huwelijk hem de nodige macht zou geven om Medea en hun kinderen te kunnen beschermen. Medea is niet de enige die zich verraden voelde. Ook de goden, die Jason voorheen altijd hadden bijgestaan, trekken hun steun in omdat hij zijn heilige eed van trouw aan Medea heeft geschonden. Vooral zijn beschermgodin Hera is ziedend. Als godin van het huwelijk, en als echtgenote die zelf regelmatig door Zeus werd bedro-

gen, tolereert zij dit verraad niet. Dit alles vormt de aanloop naar de beruchte wraak in Euripides' tragedie Medea.

Wraak en drakentaxi's

Medea laat, zoals we hebben gezien, niet over zich heen lopen. Haar wraak is methodisch, en ze is bereid om moorden te plegen, *zelfs* als dit familie is. Voor de eerste stap

van haar wraak geeft Medea Jasons bruid een vergiftigde jurk en een gouden krans die haar op gruwelijke wijze zou vermoorden. Zodra Glauce de jurk aandoet, smelt haar huid en sterft ze. Toen Als koning Creon zijn dochter probeert te redden, wordt hij meegetrokken in haar vurige einde. Haar laatste daad om Jason op de meest wrede

manier te straffen, is het vermoorden van hun kinderen. Ondanks haar innerlijke strijd en afschuw over de taak, wordt ze overmand door haar verlangen om Jason te straffen en begaat ze de gruweldaad. In de slotscène van Euripides zien we geen goddelijke straf voor Medea. Integendeel, haar grootvader Helios stuurt een wagen getrokken door draken om haar in veiligheid te brengen. Ze ontsnapt zonder enige consequentie, terwijl Jason achterblijft tussen de ruïnes van zijn eigen ego.

Love, Paddington

How love is spread with the help of Britain's favourite bear

By Maarten Lucassen

If someone asks you to describe a famous bear from Britain, you would probably say things like: 'a red hat', or 'a blue jacket' or more likely something like 'a marmalade sandwich.' These are things that describe no one other than Britain's favourite well-mannered bear: Paddington Brown, a little Peruvian bear who has found his home in the Windsor Gardens in London. He lives with Henry Brown, Mary Brown, their two kids Judy and Jonathan and Mrs. Bird. Even though Paddington does not always seem eye to eye with Henry, one thing that is consistent in the trilogy is the constant love the little bear receives from everyone around him. But how is love shown in a movie about a bear living in London?

One of the main things that happens in the movies is the fact that Paddington writes to his aunt Lucy, who is in a retirement home for bears in Peru. It does not matter what happens to Paddington, he always finds a way to write and send cards to his aunt, who taught him everything he knows. For example, even when Paddington is accused of stealing and is sent to jail, he still finds ways to write to his aunt. The fact that Paddington writes to his aunt constantly is one of the main portrayals of love in Paddington: family. At the beginning of every Paddington movie, his old life in Peru is shown with his aunt and uncle, where it becomes clear that he is loved by the way his uncle and aunt treat him; always giving him marmalade sandwiches, doing everything to save him from a strong river current and even teaching him British manners and showing him he could go anywhere as long as he is kind. Even after they are forced to flee, his aunt does everything in her power to get him to London, hoping that he would find a new home. It could be argued that the second Paddington movie happened because of Paddington's love for his aunt, as he tries to find the best present in all of London to give her for her birthday, because of which he is accused of stealing and is sent to

jail. This shows the love and dedication Paddington shows his aunt, but also shows how, with help of the letters, Paddington spreads love.

In his new home in Windsor Gardens, Paddington is very easily accepted by almost all family members, but it becomes clear at the end of the first movie, dating back to 2014, that he is loved by all. Again, it does not matter what Paddington does, but he is loved and accepted. He can break down an entire bathroom and still be accepted in the end. Before the arrival of the little bear, the family also experiences love. Mary Brown loves her family in Windsor Gardens very much, which can be seen in her attempts to hold the family together. She tries to find out everything about the lives of her children because she is interested, not with malicious intent, she just loves them. Her husband Henry Brown, on the other hand, shows love for his family in a different way. He is a risk analyst and takes everything very seriously, always going on about the statistics of accidents and making sure his family is safe and secure everywhere they go. For example, when Paddington first arrives in Windsor Gardens, he checks the insurance of his family and tries to protect his family whenever the little bear does anything. But when he also grows fond of the bear, he will do everything to protect the bear, even putting his own life on the line when a gun is pointed at him. His overprotective nature for his children in the first movie can be seen as a form of love as well, because he wants to make sure that everyone in his family is safe, because he loves them. Paddington is the reason the family eventually becomes closer together. His existence is embodied by a painted tree in the house, and is seen as a sort of glue that keeps the family together. When Paddington vanishes in the first movie, the family at Windsor Gardens falls apart, which is shown by the painted tree losing all of its leaves. The family eventually recuperates and comes back together again when Paddington needs their help. When he returns to Wind-

sor Gardens, the painted tree is shown blooming again, sprouting more leaves than it did before, showing how important Paddington has become to the family, who in the process became closer themselves.

Another portrayal of love in the Paddington movie franchise, is romantic love, like the love between Henry and Mary Brown. Throughout the movies their love-life is shown, not only during the time Paddington lives in Windsor Gardens, but also years before that. It shows Mary falling in love with Henry through his courage and daredevil-like personality. But even when Paddington is living with them, their love still grows and Mary and Henry are seen falling in love with each other over and over again. This is especially present in the first movie where Mary is trying to find a face to give to her hero in a book for children, and in the end finds that her true hero was, of course, her very own husband. Because of Paddington, Henry and Mary fell in love with each other again. Even their daughter July Brown falls in love in the first Paddington movie with Tony, a boy from her school, and because of Paddington, Tony thinks July is even cooler than before, and loves her even more, even though they are broken up at the beginning of the second movie. Because of Paddington, new people also fall in love with each other, especially in the second Paddington movie. Due to Paddington needing money to buy his aunt a birthday present, he decides to clean windows in the neighbourhood, even cleaning the window of a veteran-general who never had his windows cleaned. From his clean windows he can see the woman running the newsstand, with whom Paddington is good friends. Throughout the second movie, they get closer and closer, until they are only seen on screen together as a couple, all because of Paddington.

Due to his behaviour, Paddington brings people together, shows them love, manners and overall kindness. With this, it could be argued that Paddington is a sort of cupid, spreading love everywhere and bringing people closer together, but it could also be said that Paddington is just a teddy bear who always sees the good in people and creates a positive and loving environment. The love Paddington carries with him is both platonic and non-platonic. He loves his family in Windsor

Gardens and with his presence, brings the family closer together, and he always writes to his own family back in Peru. He carries non-platonic love with him as well, being the catalyst for new love between the old general and woman running the newsstand, but also being the spark in the marriage of Henry and Mary Brown. All in all, Paddington does a great job at making the viewer feel good in his silly adventures, and shows that one could go far in life with being kind and expecting nothing in return, and also showing love to everyone. So the main lesson that Paddington teaches us is to be kind. Become your own Paddington. But Paddington himself put it best: 'It is nice having a bear about the house.'

REVIEW: LOVE IS BLIND

Liefde zonder eerste gezicht

Door Rens Versteeg

Stel je voor: je bent single, emotioneel beschikbaar (zeg je zelf), en klaar voor de liefde van je leven. Dus je geeft jezelf op voor een datingprogramma om de ware eindelijk te vinden. Maar er is een kleine twist: je mag de ander niet zien. Geen foto's, geen Instagram, geen leuke lach. Alleen een stem. En een muur. Welkom bij *Love Is Blind*, de datingshow die het romantische experiment aandurft waar zelfs de meest idealistische filosofiestudent even van moet slikken.

Hoe zit het programma in elkaar?

Het concept is even simpel als geniaal: een groep vrijgezelle mannen en vrouwen wordt opgesplitst en ontmoet elkaar in zogeheten pods. Dat zijn kleine ruimtes waarin twee deelnemers met elkaar praten, gescheiden door een muur. Ze horen elkaars stem, maar zien elkaar niet.

De deelnemers gaan meerdere dagen op "dates" in die pods. Ze praten over alles: jeugdtrauma's, hun kindwens, religie, politiek, en natuurlijk hun favoriete pizza-toppings (een belangrijke relatie-indicator, laten we eerlijk zijn). Als er een klik ontstaat, kunnen ze exclusief verder daten. En dan komt de grote sprong: een aanzoek.

Ja, je leest het goed. In *Love Is Blind* kun je iemand ten huwelijk vragen binnen een paar weken zonder ooit te hebben gezien hoe diegene eruitziet. Pas nadat het aanzoek is geaccepteerd, mogen de twee elkaar voor het eerst zien. Dat moment, waar de stellen hun verwachtingen zien waar komen (of niet), is reality-tv op zijn best.

Maar het experiment stopt daar niet. De verloofde stellen gaan samen op een romantische reis (vaak naar een zonnige locatie waar iedereen er per definitie knapper uitziet), daarna verhuizen ze naar dezelfde stad, leren elkaars vrienden en familie kennen en bereiden zich voor op hun bruiloft. Aan het einde van het seizoen staan ze daadwerkelijk voor het altaar. Daar moeten ze beslissen: zeggen ze "ja" of "nee"? En dat gaat niet

altijd zonder problemen.

Is liefde echt blind?

Het centrale idee van *Love Is Blind* is dat emotionele connectie belangrijker is dan fysieke aantrekkingskracht. Het programma speelt in op een herkenbare frustratie van moderne dating: swipen op basis van foto's, oppervlakkige eerste indrukken, en algoritmes die denken dat je soulmate iemand is die ook van sushi houdt.

In de pods vallen veel maskers sneller af. Zonder visuele afleiding moeten deelnemers écht praten. Dat levert soms verrassend diepe gesprekken op. Mensen delen kwetsbaarheden die ze normaal pas na maanden zouden prijsgeven. Je ziet hoe emotionele intimiteit zich in sneltreinvaart ontwikkelt.

Maar zodra de muur verdwijnt, komt de realiteit binnengewandeld in een strak pak of een mooie jurk, waar duidelijk over nagedacht is. Dan blijkt: fysieke aantrekkingskracht doet er tóch wel toe. En daar wringt het experiment soms op hilarische én pijnlijke wijze. Blikken van lichte teleurstelling worden subtiel weggemoffeld met zinnen als: "Ik voel gewoon dat onze connectie zó sterk is." Vertaling: ik moet hier even aan wennen.

Waarom je dit zou moeten kijken

Laten we eerlijk zijn: *Love Is Blind* is intellectueel gezien geen Kant of Foucault. Maar het programma roept wel interessante vragen op over identiteit, performativiteit en de constructie van romantiek. In de pods presenteren deelnemers zichzelf puur via taal. Dat maakt elke zin een mini-sollicitatiegesprek. Wie ben je, zonder je uiterlijk? Welke versie van jezelf zet je neer? De show is eigenlijk een live demonstratie van hoe identiteit sociaal wordt opgebouwd.

Daarnaast legt het programma bloot hoe snel we betekenis geven aan woorden. Een gedeeld jeugdtrauma? "Dit is *meant to be*." Dezelfde muzieksmaak? "We hebben een zielsconnectie." Soms voelt het alsof deelnemers in een emotione-

le snelkookpan zitten waarin elke overeenkomst wordt uitvergroot tot een kosmische voorbestemming. En toch... blijkt het soms te werken.

De grote lijnen

Het moment waarop de verloofden elkaar voor het eerst zien, is een van de meest iconische onderdelen van de show. De spanning is tastbaar. De kandidaten hebben al "*I love you*" gezegd, misschien zelfs hun toekomstige babynamen besproken, maar ze weten nog niet of de ander 1.60 of 1.95 is.

Soms is er onmiddellijk chemie: ze rennen naar elkaar toe alsof ze elkaar al jaren kennen. En soms is het ongemakkelijker dan een groepspresentatie waarin niemand zijn deel heeft voorbereid. Dat contrast maakt de show zo fascinerend. Het herinnert ons eraan dat aantrekkingskracht complex is. Liefde mag dan blind beginnen, maar ze krijgt snel haar bril weer terug.

Na de romantische reis begint het echte werk: samenwonen. Hier verschuift *Love Is Blind* van sprookje naar reality-check. Ineens gaat het niet meer over diepe gesprekken in een sfeervolle pod, maar over wie de afwas doet en hoe vaak iemand naar de sportschool gaat. De deelnemers moeten hun levens integreren. Werk, vrienden en familie (die het lang niet altijd eens zijn met de sneltreinvaart van de liefde in dit programma) komen allemaal samen in een paar hectische weken. En dat is misschien wel het meest interessante deel van het experiment. Want hier zie je dat liefde niet alleen een gevoel is, maar ook logistiek. Sommige koppels bloeien op. Ze communiceren volwassen, lossen conflicten op en groeien naar elkaar toe. Andere stellen ontdekken dat ze in de pods misschien verliefd waren op een idee – een stem, een projectie – maar niet op de persoon in zijn geheel.

Het officiële seizoen eindigt met een bruiloft. Familie en vrienden zitten klaar, de muziek speelt, de spanning stijgt. En dan komt de ultieme vraag: "Wil jij met deze persoon trouwen?" Het antwoord kan "ja" zijn – en dan volgt er een ontroerend moment waarop het experiment lijkt te slagen. Maar het kan ook "nee" zijn. En dat gebeurt soms op spectaculaire wijze. Niets is zo ongemakkelijk als iemand die bij het altaar zegt dat hij of zij "nog niet klaar is". Het is reality-tv met Shakespeariaanse dramatiek. Liefde, hoop, afwijzing – alles in één scène. Toch is het ook eerlijk. De

deelnemers worden gedwongen om een duidelijk keuze te maken. Geen *ghosting*, geen "we zien wel waar het heen gaat". Gewoon een ja of nee. En als het niet lukt tijdens het programma zie je bij de reünie-aflevering dat het met sommige koppels later alsnog goed is gekomen.

Waarom blijven we kijken

Natuurlijk is *Love Is Blind* ook gewoon entertainment. Er is montage, muziek die emoties aandikt, en producenten die precies weten wanneer ze een ongemakkelijke stilte nét iets langer moeten laten hangen. Het blijft reality-tv, zorgvuldig geknipt en geplakt voor maximaal effect. Maar dat betekent niet dat alles nep is. De emoties voelen vaak oprecht, de kwetsbaarheid is echt, en sommige koppels blijven daadwerkelijk samen – wat het experiment toch een zekere geloofwaardigheid geeft. Het programma balanceert slim tussen romantisch ideaal en menselijke tekortkomingen en laat zien dat liefde niet volledig blind is, maar ook niet puur oppervlakkig.

Misschien blijven we daarom kijken. Omdat we hopen dat het experiment slaagt. Dat er zoiets bestaat als een connectie die dieper gaat dan uiterlijk. Of misschien omdat het geruststellend is om te zien dat zelfs mensen die binnen tien dagen verloofd zijn, ook gewoon ruzie maken over handdoeken op de vloer. En laten we eerlijk zijn: het is ook gewoon heerlijk om samen met huisgenoten op de bank te zitten en te roepen: "Waarom zeg je nu ja?!" of "Dit gaat nooit werken!" Het programma is bij uitstek geschikt voor collectieve verbazing en licht cynisme.

Conclusie

Love Is Blind stelt een eenvoudige maar prikkelende vraag: kun je verliefd worden zonder iemand te zien? Het antwoord is genuanceerd. Ja, emotionele connectie kan verrassend krachtig zijn. Maar nee, fysieke aantrekkingskracht en praktische compatibiliteit verdwijnen niet zomaar achter een muur. Het programma is deels sociaal experiment, deels romantische komedie en deels tragedie. En misschien is dat precies waarom het zo goed werkt. Het laat zien dat liefde rommelig is, irrationeel, hoopvol en soms een beetje gênant. Of liefde blind is? Misschien niet helemaal. Maar na een paar afleveringen ben je zelf in ieder geval blind voor de tijd. En voor je studieplanning.

STUDENTEN IN HET WILD

Stage lopen bij het Brabants Historisch Informatie Centrum

Door Jetze Boon en Rosa Raeijmaekers

Binnen het Bachelorprogramma van onze mooie studie Geschiedenis aan de Radboud Universiteit bevindt zich geen verplichte stage. Gelukkig zijn er wel mogelijkheden om toch een stage te kunnen lopen, al moet je hiervoor soms wat vechten met de administratie en een goede band opbouwen met je studieadviseur. Jetze en Rosa liepen bijna een jaar lang stage bij het Brabants Historisch Informatie Centrum in Den Bosch. In deze editie van Studenten in het wild vertellen zij over hun ervaringen met het BHIC en met het lopen van een stage.

Wat is het BHIC?

Het Brabants Historisch Informatie Centrum (BHIC) is in eerste plaats een archief, waar ongeveer vijftig mensen werken en nog eens honderd mensen vrijwilligerswerk doen. Het BHIC vestigde zich in de jaren tachtig als Rijksarchief in Noord-Brabant op de Citadel in Den Bosch en bevindt zich hier nog altijd.

Het BHIC houdt zich veel bezig met de toegankelijkheid van het archief voor publiek, onderzoekers en ambtenaren. De citadel heeft dan ook een mooie studiezaal, waar bezoekers de archiefstukken kunnen bekijken. Daarnaast vinden velen via de website hun weg naar het archief. Opvallend is vooral de verhalenpagina van het BHIC. Hier kunnen mensen hun eigen verhaal vertellen om zo bij te dragen aan het uitbreiden van de kennis over de recente geschiedenis van Brabant. Dagelijks verschijnen er verschillende verhalen op de pagina. Over Brabantse geschiedenis, maar ook veel biografische verhalen. Hiernaast publiceert het BHIC informatiepagina's over belangrijke Brabantse geschiedenis, bijvoorbeeld over de vele Brabantse kerken en katholieke internaten uit het verleden. Op deze pagina's kunnen mensen reacties achterlaten; een oproep doen, op zoek gaan naar een oud klasgenoot, eigen ervaringen of aanvullende informatie delen en nog veel meer. Het BHIC is hiermee naast een archief met recht een historisch informatiecentrum.

Hoe zijn jullie bij deze stageplek terechtgekomen?

Na een rondje te hebben gelopen over de Radboud Career Market in april 2024, bleven we plakken bij Thijs, een medewerker van het BHIC. Hij vertelde ons over de vele projecten waar hij zich mee bezighield en de onderzoeksbeurzen die zij aanbieden. Jetze raakte aan de praat, terwijl Rosa bij een andere organisatie al bijna werd aangenomen voor een stage. Enkele weken later zocht Jetze contact met Thijs, die meteen enthousiast vertelde wat voor stageopdracht ze hadden liggen: een Oral History Portal maken. En ze zochten naast Jetze, nog een stagiaire. Rosa had al eerder met oral history gewerkt en sloot aan.

We kwamen terecht bij het Projectenbureau van het BHIC. Deze afdeling houdt zich bezig met verschillende projecten binnen het BHIC. Zo verzorgt het bureau per jaar vier fellowships voor net afgestudeerde historici en verschillende publieksdagen. Daarnaast was het projectenbureau afgelopen jaar intensief bezig met de Oral History Portal. Dit laatste is waar onze stage om draaide.

Wat was de stageopdracht?

Ons stageproject had als centraal thema 'Oral History', kortgezegd geschiedenis verteld door zij die het hebben meegemaakt. Het BHIC heeft een mooie collectie aan audio en transcripten van dergelijke interviews, maar deze kreeg nog niet de aandacht die ze verdient. Een onderwerp dat op de website van het BHIC al wel veel, terecht, aandacht kreeg en krijgt, zijn de vele voormalige Rooms Katholieke internaten in Brabant. Om de verhalen van deze kostscholen en hun bewoners nog beter voor toekomstige generaties te bewaren, was het aan ons de taak om minstens tien voormalige bewoners te interviewen over hun ervaringen op deze katholieke onderwijsinstellingen. Tien werd uiteindelijk achttien en onze vele vragen werden unieke verhalen, die stuk voor stuk onderdeel worden van de collectie van het BHIC.

Het afleggen van deze interviews was erg indrukwekkend. We kwamen vaak bij mensen thuis en er werden ons persoonlijke verhalen toevertrouwd. Deze herinneringen aan de katholieke internaten waren soms zeer positief en soms erg negatief en verdrietig. Ook wanneer mensen op hetzelfde internaat hadden gezeten, konden de ervaringen sterk verschillen. Het toonde voor ons aan hoe belangrijk het is om deze herinneringen vast te leggen voor de toekomst.

Internaat de La Salle Stevensbeek

Naast het afleggen van interviews, was een groot deel van onze taak het in kaart brengen en inventariseren van de in de collectie aanwezige interviews. Een deel hiervan had al enige naamsbekendheid, zoals de collectie 'Zwart- en Nationaal Front'. Andere verhalen waren goed verscholen achter voor de onoplettende onderzoeker nietszeggende inventarisnummers of zelfs nog helemaal niet toegankelijk gemaakt. Gedurende onze stage hebben we gebouwd aan een speciale portal voor op de website van het BHIC. Op deze pagina worden de verschillende interviewcollecties samengebracht en kunnen nieuwe oral history interviews in de toekomst een plekje krijgen. De Oral History Portal dient niet alleen om levensverhalen de aandacht te geven die ze verdienen, maar ook om het grote publiek kennis te laten nemen van het leven in het verleden. Wat spreekt immers meer aan dan sprekende geschiedenis?

Kregen jullie stagevergoeding?

Nog altijd ontvangen (lang) niet alle stagiaires stagevergoeding, omdat dit niet wettelijk verplicht is. Een vervelende situatie, want als stagiair steek je vaak vele uren werk in de werkzaamheden of het project waarvoor je bent aangenomen. Wij ontvingen gelukkig wel stage- én reisvergoeding. Mocht je zelf van plan zijn om stage te gaan lopen: weet dan dat stagevergoeding niet vanzelfsprekend, maar ook niet uitgesloten is. Durf er daarom vooral naar te vragen wanneer je hier niks over hoort tijdens de voorbereidende gesprekken.

Hoe was het om bij het BHIC te werken?

Over onze tijd bij het BHIC kunnen wij niets anders dan positief zijn. Het enthousiasme en de warmte waarmee wij op het toch wel imposante voormalige verdedigingswerk werden welkom geheten, spreekt boekdelen wat betreft het verloop van de rest van onze stage. Als we iets nodig hadden of een vraag wilden stellen, konden we zo bij iedereen aankloppen. Verder kregen we veel vrijheid om ons project zelf vorm te geven en werden onze eigen inzichten en oplossingen erg serieus genomen. De prettige werksfeer heeft dan ook zeker bijgedragen aan de omvang en kwaliteit van ons eindproduct. Bovendien heeft onze stage ons veel geleerd over de verschillende banen en functies binnen een archief. Als student kom je vooral in aanraking met alles voor de schermen, maar ook achter de schermen is er nog een hele wereld om te ontdekken.

Op ons kantoor

Waren er grote uitdagingen tijdens de stage?

Helaas was bij het opstarten en afronden van onze stage vooral het contact met de Radboud Universiteit een grote uitdaging. Onze stagebegeleiders vanuit de opleiding en de studieadviseur waren enthousiast en stonden in de regel snel voor ons klaar wanneer het nodig was, maar om de stage goedgekeurd, administratief verwerkt en op de juiste manier beoordeeld te krijgen moest aardig wat heen en weer gemaild en gebeld worden. Waar het BHIC ons graag wilde ontvangen, behoefden de universiteit en al haar afdelingen die iets met stages van doen hebben, flink wat meer overtuigings- en wilskracht dan we van tevoren verwachtten. Een situatie die ons heeft geleerd dat dingen nou eenmaal tijd kosten, maar vooral ook hoeveel op het oog omslachtige bureaucratie en papierwerk er aan een tijdelijke aanstelling voorafgaat. Hou bij het opstarten van een stage dan ook rekening met vele bezoeken aan de studieadviseur en het indienen van een hoop verzoeken op Osiris en enkele weken (of maanden als je pech hebt) administratieve verwerkings- en goedkeuringstijd.

Waarom je absoluut stage moet lopen

Wij zouden iedereen op het hart drukken om stage te gaan lopen. Voor de Bachelor Geschiedenis is het niet verplicht om stage te lopen, maar kan dit wel ter vervanging van de Denktank. Je krijgt er dus ook nog studiepunten voor. Dat is echter niet de belangrijkste motivatie. Van een stage leer je zo veel! Je kan de vaardigheden van je studie toepassen in de praktijk. Op die manier leer je heel veel nieuwe dingen die je tijdens je studie niet meekrijgt. Daarnaast is het een goede manier om nieuwe mensen te leren kennen en kennis te maken met een vakgebied. Een stage kan op die manier ook erg helpen met het oriënteren op een loopbaan. Tot slot, staat het natuurlijk ontzettend goed op je cv!

Kortom, wij zijn beiden een ervaring rijker en gunnen iedereen hetzelfde.

Vanaf medio maart is de portal te zien op de website van het BHIC.

Het BHIC

PUZZEL: LIEFDES LABYRINT

Help de prins naar zijn prinses

Door Rosa Raeijmaekers

NUCLEAIR HUWELIJKSAANBOD

Schertsverhaal

Door Donny Reuvers

“Adriaan... wil je met me trouwen?”, Beverly’s stem stormde binnen als een cascade water door een ingezakt plafond.

Een prachtige vraag die het zaadje hoort te planten voor een gelukkig leven... maar niet wat ik had verwacht. Een tegenstrijdig gevoel overkwam me; aan de ene kant wist ik dat Beverly de vrouw van mijn leven was en dat we misschien niet veel tijd meer zouden hebben, maar aan de andere kant... er waren dingen die even voorrang hadden. Nou ja, dingen... eerder eerste levensbehoeftes. Ik beleefde helaas geen periode waarin ik lekker de tijd had om onze financiën op orde te brengen. Dit was niet een tijdperk om een huisje aan de boulevard aan te schaffen met een kookeiland en een labrador genaamd Fluffy.

Ik keek om me heen en zag andere mensen vol verwachting naar ons staren, maar niemand gaf een piep. Ik voelde me als een acteur zonder tekst bij de generale.

“Ja.”

De klank van mijn stem was monotoon, ware het niet dat er een tikkeltje verwarring en een snufje angst doordrongen. Ik bidde stiltejes voor wat gejuich om het ongemak uit de krappe bunker te verjagen, maar dat gebeurde niet: Er hing alleen een schrijnende stilte terwijl mensen nog duidelijk half in paniekstand stonden en de airconditioning de bunker nog moest verversen. De blik in de ogen van de mensen om me heen was onverschillig, geïrriteerd, of – in het geval van Beverly’s wettelijke man Thomas – ziedend. Was ik vergeten te zeggen dat we *officieel* nog

buren waren?

“Ga je dit nou ECHT menen, Beverly?! De dag dat de wereld naar de haaien gaat, en je blijkt ook nog in zee te gaan met een ander!”

“Klep dicht, Thomas! Ik heb de man van mijn dromen gevonden en iedereen hier is blij voor me.” Beverly gebaarde groots om haar heen. “Adje en ik; tot het einde der tijden!”

“Niet voor lang dus”, zei een vent nonchalant. “Harold!”, klonk zijn vrouw terwijl hun zoon-tje haar heen huilend vastgreep.

“Maar wel gelukkig!”, riep Beverly. Ze pakte mijn rechterhand en een traan rolde theatraal over haar wang. “Samen in de bunker.”

“En JIJ!”, bulderde Thomas, terwijl hij mij bestormde. Voor ik kon reageren had de militair die ons de bunker in had gesleept hem al onder controle nadat hij als een schim uit een hoekje verscheen. Hij zuchtte en mompelde onverstaanbaar terwijl hij met zijn enorme armen Thomas moeiteloos bij zijn kraag hield. “Genoeg. We zullen hier iets langer dan een paar weken zitten. Overleven gaat toch echt even vóór middelbare school drama – zeg maar.”

De burgemeester en de overlevende leden van de gemeenteraad stonden ongemakkelijk over de schouder van de commandant de staren terwijl Thomas veranderde in een soort stilhangende marionet, zijn ogen van vurig naar tranend in niet meer dan een paar seconden.

“Ga je nou – zeg maar – normaal doen?” Voor dat Thomas zijn mond kon openen liet de militair hem met een doffe klap op de grond vallen. Thomas keek mij aan... hij verwachtte een reactie.

Ik forceerde een ongeloofwaardige glimlach terwijl zijn ogen mijn ziel in boorden. “Thomas, buur... Tom, Tommy! Ik weet dat dit niet bepaald... leuk is om te horen, maar we wilden het spoedig vertellen, eerlijk! Jij snapt toch ook dat ik dit niet slecht bedoel?”

Het voelde alsof iedereen in de bunker met hun ogen rolde terwijl Thomas zijn blik naar de grond richtte. “Mijn Beverly... in de armen van een ander. Dat was het. Daar gaat mijn hoop!” Treurig liep hij mij voorbij in de richting van de nauwe tunnelvormige ruimte waar de ladder stond die de enige weg terug was naar wat er nog over was van de wereld aan het oppervlak. “Ik... ga een frisse neus halen. Ik moet even alleen zijn.”

“Nou, ik denk dat de hele boel ondertussen zo plat ligt als een parkeerplaats in Chernobyl, dus denk even goed–” Het geluid van het dicht denderende luik kapte de zin van de burgemeester vroegtijdig af.

“K-kunnen we hem niet beter weer binnenhalen?”, stotterde hij in de richting van de commandant, maar die haalde alleen zijn schouders op. “Meh. Hij komt wel terug denk ik... zeg maar.”

“Ga maar, Thomas! Nu begint het leven pas echt.” Beverly stond letterlijk te springen toen ze mij in haar armen nam. “Oh, ik voel mezelf helemaal gloeien!”

“Ik denk dat Thomas ook zit te gloeien... van de straling in ieder geval”, grinnikte Harold weer. “HA-ROLD!” Dit keer kreeg hij er gratis een stomp in zijn zij bij.

En zo ging het dus. Misschien was het niet helemaal een perfect huwelijksvoorstel... sterker nog, zo zou ik de bruiloft ook niet beschrijven. Een oudere vrouw had mij haar trouwring geruild voor twee bliken peertjes op sap, waardoor we op ‘de beste dag van ons leven’ alleen extra houdbare bruine bonen hadden. De stalen muren van een bunker brengen ook niet bepaald een luchtig sfeertje. Maar Beverly... oh wat was ze toch gelukkig. Ik heb daar in die mufte ruimte, vol met mede-schuilers van een nucleaire nasleep, beloofd mijn leven met haar te delen en ik denk niet dat haar gevoel anders zou zijn als ik dat op een strand in de Malediven had gedaan. De huwelijksreis was ook matig; we konden die vijf minuten onder de zon helaas niet kussen door onze stralingswerende maskers.

En nu... nu zitten we hier nog. Nog steeds opgesloten in dit stalen labrynt dat maar op tientallen meters verwijderd ligt van een gesloopte wereld.

Dus ja, kinders... that’s how I married your mother!

Dear Miss Jane Austen,

Ever since seeing and reading *Pride and Prejudice*, I've been a big fan of yours. You see right through people. I'll give some examples. In your novel *Sense and Sensibility*, there are some people who think Miss Steele is a nice person, while the main character Elinor sees right through Miss Steele's facade. But your sense is not your only talent. In your novels you use your humor as a weapon, and you try to mock society. In *Pride and Prejudice*, the only thing Mrs. Bennett thinks about is that she wants her daughters to marry. In the society in which you lived it was normal for girls to marry, but your main characters defy society: Lizzie Bennett marries a man of higher class. You want to show that women are just as smart as men. Lizzie Bennett is just as intelligent as Mister Darcy. But how was your love life? Did you get your own happy ending?

You fell in love with Tom Lefrey: a man of higher class than you. Tom became the Lord Chief Justice of Ireland later in his life. You couldn't marry him, because you were not as rich as him. His family rejected you as a candidate for marriage. I wonder: what would your life have been like if you married him? Would you still have become a writer? Would you have kept your witt? Or would you have been forced to shut your mouth? Since you never married Tom, these questions will remain unanswered...

Your main characters were strong women who followed their hearts and didn't give in to society. These women went for the men that they wished for, even when they were of a different class. These were times where expectations were that a woman should marry within her class and should follow strict social standards.

But you weren't the only one in your family with a troublesome love life. Your sister Cassandra was unlucky in marriage as well. She was engaged to Mister Thomas Fowle, but he died and she never married. Why? Was it because he was her true love and she didn't want another man? You had a great bond with her, but would your relationship have been different if she had married?

Your life is covered with secrets. After you died, your sister Cassandra burned your letters. I wonder why. What kind of secrets did you keep? Because part of your letters were burned, there'll always be some mystery to your motives. Mister Harris Big-Wither asked you to marry him. At first you said 'yes', but the next day you declined. What were your motives? Were you scared to give up your freedom? Was it because you didn't love him? I have no idea. Other women in your time used male aliases to write their novels. Mary Ann Evans wrote under the name 'George Eliot.' But you did something different. You used the pseudonym 'by a lady', so everyone knew that a woman – not a man – had written these books.

In other books, like *Frankenstein*, by Mary Shelley and *The mysteries of Udolpho*, by Ann Ward Radcliffe, the readers only read the thoughts of the main characters, but you decided to use free indirect speech in which the reader reads what someone else thinks and experiences. Instead of only following the thoughts of the main character, you also focus on what all the other characters think. Readers of your books even get to know the characters with a small role.

Nowadays, a lot of students are happy when they get a dorm in Nijmegen to get away from their parents. But you did not live by yourself. You lived with your parents and your sister Cassandra. Your house was simple and your social life small, but you were okay with that. You could write and read. You loved reading.

You showed the reality and were not scared to talk about sensitive subjects in your books: In *Sense and Sensibility*, Mister Brandon's ward gets pregnant while unmarried. The brother of Mister Brandon is divorced. These are only a few of the many examples of sensitive subjects addressed in your works.

In the end, there's only one thing left to say: you were a remarkable woman who used her books to express her ideas.

Willemijn van Mierlo

PARTNERS IN LIFE AND IN CRIME

The bloody romance of Bonnie and Clyde

By Carlijn Braakhuis

Some couples share a love for painting or hiking, but these two shared a passion for armed robbery and murder. From the poor American south emerged a duo that would become the most infamous couple in history; Bonnie and Clyde.

Two jailbirds in love

Their story begins in Texas, in 1930. Bonnie Parker, a bright waitress with a passion for poetry, met Clyde Barrow, a dirt-poor man with a passion for safe-cracking and car theft. All accounts of their meeting describe it the same way; love at first sight. But just a few weeks after having met, Clyde was arrested for grand theft auto. Bonnie proved her devotion early by smuggling a gun into jail, allowing Clyde to escape. He was recaptured just one week later and sent to the Eastham Prison Farm.

The cost of freedom

It was in Eastham Clyde committed his first murder. He attacked and killed the man that had sexually assaulted him. He was however not convicted of this crime, as another inmate that was serving a life sentence took responsibility. In order to avoid having to do hard labour in the fields, Clyde amputated two of his toes, though we do not know if he did this himself. But because of this injury, his mother was able to petition for his release and Clyde was set free a mere 6 days after the amputation, in February 1932. After his parole, Clyde immediately returned to Bonnie to rob stores together. Accompanied by a succession of various accomplices known as the Barrow gang, the couple went on a spree of stealing, kidnapping and murdering through the south. Despite the presence of his brother Buck and his wife Blanche, Bonnie and Clyde remained the core of the gang.

From fugitives to criminal superstars

In 1932, Bonnie, Clyde, Buck and Blanche were in a hideout in Joplin (Missouri). Their loud drinking and shooting attracted the attention of the Joplin police department. They went to confront the Barrows, thinking they were bootleggers. When the police arrived, Clyde and Buck opened fire and killed 2 officers. The gang managed to flee and prevented being captured. In the house, the Joplin police department found several photos and some of Bonnie's poems. When the images hit the newspapers, Bonnie and Clyde were immediately loved by the public. The media's portrayal transformed them from mere criminals to Depression-era folk heroes. Bonnie and Clyde were simply young, attractive outlaws living life on their terms. This narrative resonated deeply with the struggling Americans. The press even dubbed them "Romeo and Juliet in a getaway car".

The car covered in bullet holes

Their hideout

The final verse

But by 1934, this Romeo and Juliet image was slowly fading away. The turning point came on the Easter Sunday murders at Grapevine. Reports – that were later discredited – claimed Bonnie had laughed as she shot a patrolman. Her reputation quickly shifted to that of a cold blooded murderer. For the next six months, former Texas ranger Frank Hamer was doing everything he could trying to capture them. Meanwhile, the remainder of the Barrow gang were living out of stolen cars, evading Hamer whilst trying to still see their families. This all came to an unfortunate ending on May 23, 1934. The police managed to persuade old Barrow gang member Henry Methvin to position his truck on the side of the road, hoping Bonnie and Clyde would stop to speak to him. At approximately 9:15, Frank Hamer and his men, who were concealed in the bushes, heard a vehicle approaching at high speed. Just as they had hoped, it was Barrows Ford V8. Clyde slowed down to speak to Methvin, and before the car had come to a standstill, the six lawmen opened fire. The officers shot a total of 130 bullets. Just like that, Bonnie and Clyde's story ended, at the exact same time. The scene that followed was a testament to their fame, as souvenir hunters swarmed the car attempting to cut off locks of bloodied hair and even two of Clyde's fingers.

Even in death, their final wish was denied. All they wanted was to be buried together. But to this day, they lie in separate Dallas cemeteries.

DE ZES VROUWEN VAN HENDRIK VIII

Een zeer romantisch artikel

Door Krijn Vrolijk

In het kader van deze editie over de liefde dacht ik dat het een goed idee zou zijn om over de kers op de taart van de liefde te schrijven: het huwelijk. En wat zou er nou romantischer kunnen zijn dan niet één keer, niet twee keer, maar wel zes keer trouwen? Daarom zal ik het in dit artikel hebben over alle 6 huwelijken van koning Hendrik VIII van Engeland.

Koning Hendrik VIII van Engeland werd nog beruchter dan hij toch al zou zijn als koning van Engeland door zes keer te trouwen, en twee van zijn ex-vrouwen te laten executeren. Wat echter minder bekend is, is hoe vreemd veel van deze huwelijken *an sich* al waren. Zo trouwde hij bijvoorbeeld met de ex-vrouw van zijn dode broer en creëerde een nieuwe kerk om van haar te scheiden, zodat hij met het zusje van zijn maîtresse kon trouwen.

Zijn eerste huwelijk was met Catharina van Aragon. Als dochter van Ferdinand en Isabella, die door hun huwelijk en overwinning op de moslims Spanje verenigd hadden, was ze een goede keuze qua huwelijkspolitiek. Zo goed zelfs, dat ze al getrouwd was geweest met de broer van Hendrik, Arthur, die echter al op 15-jarige leeftijd doodging (op 14-jarige leeftijd was hij met de toen 16-jarige Catharina getrouwd). In 1509, toen ze 23 was, trouwde ze met de toen 19-jarige Hendrik, 13 dagen voor hij tot koning van Engeland gekroond zou worden. Uiteindelijk werd Hendrik ontevreden met dit huwelijk. Hij was op dat moment nog een fanatiek katholiek, en in Leviticus 20:21 staat: "Wie trouwt met een vrouw die zijn broer toebehoort, begaat een wandaad, want hij onteert zijn broer. Het huwelijk zal kinderloos zijn." Nou was hun huwelijk niet kinderloos; ze kreeg wel zes kinderen. Helaas leefde van die zes kinderen er maar een langer dan twee maanden: de latere koningin Maria I. Hendrik wilde echter een zoon die wat langer zou overleven. Ook had hij veel affaires, onder andere met Elizabeth Blount, wiens bastaardkind Henry FitzRoy hij zou

erkennen, en met Mary Boleyn, de zus van zijn latere vrouw Anna. Gewapend met de tekst uit Leviticus en ook met het argument dat de pauselijke dispensatie die hij gekregen had voor het huwelijk niet geldig was, vroeg hij de paus om zijn huwelijk nietig te verklaren. Deze was echter de gevangene van Karel V, het neefje van Catharina, en kon daarom dit verzoek niet inwilligen. Hierna volgde een reeks politieke manoeuvres waarmee ik de lezer niet ga vervelen, maar het resultaat ervan was dat er langzaam, maar zeker, een nieuwe kerk gecreëerd werd, die het huwelijk wel nietig verklaarde.

In 1532 trouwde hij in het geheim met Anna Boleyn, en in 1533, toen ze zwanger was, trouwden ze in het openbaar. Hendrik had haar aantrekkelijk gevonden omdat ze slim en levendig was, maar als zijn vrouw betekende dat, dat ze niet de ondergeschikte rol op zich nam die in die tijd van haar verwacht werd. Ook was ze blijkbaar behoorlijk driftig. Daarbij kon ook zij Hendrik geen zoon schenken. In 1533 werd hun dochter Elizabeth, die ook later koningin zou worden, geboren. Dit kwam nogal als een verrassing, want de doktoren en astrologen op het hof hadden een jongen voorspeld. In 1534 had ze een miskraam. Hendrik ging weer veel vreemd. Laat in 1535 werd ze weer zwanger, en wist ze dat er zeer waarschijnlijk consequenties op zouden staan als uit deze zwangerschap geen gezonde jongen geboren werd. In januari 1536 werd Hendrik ingelicht, dat Catharina was gestorven. Om deze heugelijke gebeurtenis te vieren deed Hendrik mee aan een toernooi, waar hij van zijn paard viel en zwaargewond raakte. Mede door de schok van deze gebeurtenis had Anna weer een miskraam. Hendrik verklaarde dat hij met haar was getrouwd onder de invloed van hekserij en ging een relatie aan met haar hofdame Jane Seymour. Meerdere mannen werden beschuldigd van vreemdgaan met Anna, waaronder haar broer George. Bovendien werden enkele van deze mannen en Anna zelf ook beschuldigd van

hoogverraad, omdat ze van plan waren geweest om de koning te vermoorden. Anna werd uiteindelijk geëxecuteerd en het huwelijk werd nietig verklaard.

11 dagen na de executie van Anna, in 1536, trouwde Hendrik met Jane Seymour. Jane was veel ingetogener dan Anna en anderhalf jaar later baarde ze dan eindelijk de zoon die Hendrik al zo lang verlangde, de latere koning Eduard VI, maar 12 dagen na de geboorte overleed ze. Dit betreurde Hendrik overigens zeer. De volgende drie maanden droeg hij zwarte kleren, hij kwam erg aan, en hij is na zijn eigen dood bij haar begraven.

Wel begon hij al snel aan onderhandelingen voor een nieuw huwelijk, deze keer met Anna van Kleef, een van de waarschijnlijk vele kleinkinderen van hertog Johan II “de kindermaker” van Kleef, die maar liefst 63 bastaardkinderen verwekte, en vier kinderen binnen het huwelijk (dit kon ik in een nummer over de liefde niet achterwege laten). Net zoals met zijn eerste huwelijk trouwde Hendrik vooral met haar vanwege politiek pragmatisme. Haar broer, Willem V van Kleef, was namelijk een belangrijk leider van de protestantse vorsten in het Heilige Roomse Rijk, en ze hadden beiden elkaar nodig als protestantse bondgenoten tegen het katholieke Frankrijk en de katholieke Habsburgers. Hendrik was echter zeer teleurgesteld in haar. Hij vond haar niet overeenkomen met hoe ze aan hem beschreven was, en hij had de schilder Hans Holbein de Jongere voor het huwelijk de opdracht gegeven om zo nauwkeurig mogelijk haar en haar zusje (die ook nog een optie was) te portretteren, maar toch vond hij haar in het echt lelijker. Na pas 6 maanden getrouwd te zijn en zonder het huwelijk geconsumeerd te hebben, liet hij het huwelijk nietig verklaren. Ze hield hier overigens een flink pensioen aan over en ze bleef vrienden met de koning.

Na twee Anna's trouwde hij deze keer met de 2e Catharina, Catharina Howard, een nicht van Anna Boleyn. Toen ze in 1540 trouwden, was Hendrik 49, maar Catharina rond de 17. Haar vader had flinke gokschulden en was veel weg van huis om schuldeisers te vermijden, en rond haar 8e ging ze wonen bij haar stiefoma. Rond haar 13e ging haar muzikleraar een relatie met haar aan. Kort nadat deze relatie ophield, rond haar 15e, ging een secretaris van haar stiefoma, die toen waar-

schijnlijk rond de 30 was, een relatie met haar aan. Deze relatie hield op toen haar stiefoma erachter kwam. Daarna regelde haar oom een plek aan het hof voor haar, waar meerdere hooggeplaatste mannen interesse in haar hadden. Na het debacle met Anna van Kleef trouwde Hendrik dus met haar. De eerste paar maanden van dit huwelijk gingen goed. Een paradoxale eigenschap van Hendrik was, dat hij in het begin van zijn huwelijken vaak een romanticus en prima echtgenoot was, totdat hij na het vinden van een gebrek in het huwelijk een verschrikkelijke echtgenoot werd. In het geval van Catharina was dat haar verleden met andere mannen. Hendrik wist daar niet van toen ze trouwden, en ze had mogelijk ook tijdens het huwelijk een relatie met Thomas Culpeper, een van Hendriks favoriete hovelingen. Net zoals haar nichtje Anna Boleyn werd ze uiteindelijk geëxecuteerd wegens vreemdgaan, alhoewel haar huwelijk niet nietig verklaard werd.

Na Catharina Howard trouwde Hendrik weer met een Catharina, nu met de achternaam Parr, waardoor Catharina de wedstrijd 3-2 wint (Anna-fans vinden dat het 3-3 had moeten eindigen, omdat Jane etymologisch verwant is aan Anna, maar de VAR heeft dit afgekeurd). Ook zij was al twee keer getrouwd geweest en ze zou hertrouwen na de dood van Hendrik, met Thomas Seymour, de broer van Jane Seymour en wiens aanzoek ze eerst nog moest weigeren, omdat de koning toen ook een aanzoek deed, waardoor het koppel samen 10 keer getrouwd was. Catharina was slim en schreef meerdere boeken over het geloof. Het huwelijk ging eigenlijk best goed, maar in 1547, toen ze 3 jaar getrouwd waren, ging Hendrik dood.

STUDEREN ZONDER GRENZEN

Zara Koomen in Chichester

Door Cara Peters

Zara Koomen is een derdejaars geschiedenisstudent aan de Radboud Universiteit, waar ze zich onder meer verdiept in de late middeleeuwen – een periode die haar interesse bijzonder te pakken heeft. Afgelopen semester ruilde ze Nijmegen in voor Chichester: een kleine historische stad in het zuiden van Engeland, gelegen in een nationaal park. Vier maanden lang volgde ze daar haar buitenlandse minor aan de plaatselijke universiteit. Voor Zara bleek het een inspirerende plek om te studeren. In deze editie van ‘Studeren zonder grenzen’, vertelt Zara over de andere vorm van geschiedonderwijs op de Universiteit van Chichester, het Engelse studentenleven en de bijzondere historische plekken waar ze is geweest.

Merkte je verschillen tussen de studie Geschiedenis in Nijmegen en die in Chichester?

Volgens Zara verschilde de opzet van de geschiedenisopleiding in Chichester op meerdere vlakken met die van Nijmegen. “In het eerste jaar op de geschiedenisopleiding in Chichester volgden ze ook wel de verschillende periodes van de geschiedenis – net zoals hier in Nijmegen – maar ze hadden geen Oudheid. Ze begonnen met de late middeleeuwen en de vroegmoderne tijd, met een vak over reformaties en renaissances. Dan gingen ze elk college een land af en vertelden ze daar iets over. Één college ging over Nederland in de tachtigjarige oorlog; ik vond het grappig om te kijken hoe zoiets gepresenteerd werd in het buitenland. Het ging eigenlijk vooral over Spanje en dat het management van Filips II over Nederland heel slecht was.”

Waar in Nijmegen in het tweede jaar een brede keuzeruimte bestaat, viel het Zara op hoe specialistisch de vakken in Chichester waren. “Ze volgden dan bijvoorbeeld een vak over

pausen en politiek in de negentiende eeuw. Héél specifiek. Ik miste een beetje de bredere invalshoek: het pakket dat wij op de Radboud in het tweede jaar kiezen is echt *underrated* vergeleken daarmee.” Zelf volgde Zara vier vakken aan de Universiteit van Chichester. Drie daarvan vielen binnen de geschiedenisopleiding: sociale geschiedenis in vroegmodern Engeland, de cultuur van de dood (van de late middeleeuwen tot de moderne tijd) en een vak over Henry VIII en zijn hof. Daarnaast koos ze met *Writing the Novel* voor een vak binnen de opleiding *Creative Writing*, waarvoor ze onder andere een hoofdstuk van een boek moest schrijven. Los van het verschil in de opbouw van de opleiding, bleek ook de onderwijsvorm iets anders dan Zara gewend was. “De manier waarop alles gerealiseerd werd was heel anders. Voor alle vakken moest je een essay schrijven; ze deden niet aan tentamens. Je kreeg bij het schrijven van een essay een lijst met een stuk of tien vragen waar je uit kon kiezen. Elk onderwerp had een college en in mijn ervaring werd in het college gewoon je vraag beantwoord. Een opdracht van mij was ‘analyseer de representaties van de dood aan de hand van deze grafmonumenten tussen 1500 en 1600.’ Het college dat we daarover hadden ging erover dat het veranderde door het protestantisme, dus ik wist in principe al wat ik ging zeggen. Het was denk ik aan de studenten om in de essays een beetje nuance aan de onderwerpen toe te voegen.”

Door deze werkwijze had Zara soms het gevoel dat de studenten bepaalde academische vaardigheden minder ontwikkelden dan in Nijmegen. “Wij moeten veel nadenken over waarom iets een goede vraagstelling is: over de legitimering en hoe de vraag wordt geplaatst in het wetenschappelijke debat. Maar met het kiezen van een vraag uit een lijst denk je daar veel minder over na.” Soms verbaasde Zara zich ook

over de academische werkwijze van sommige medestudenten. “Mijn docent zei dat sommige studenten soms iets inleveren zonder voetnoten en dat ze dat dan alsnog na moet kijken. Dat vond ik wel frappant. Als je dat hier zou doen – zonder voetnoten en bibliografie – zou je echt op je kop krijgen.” Toch kijkt ze met veel plezier terug op haar tijd aan de Universiteit van Chichester. “De vakken waren heel interessant en de docenten heel toegewijd: ze wisten veel.”

Waar woonde je in Chichester? Was het daar makkelijker voor studenten om een kamer te vinden dan in Nijmegen?

“Ik woonde op de campus en keek uit op de kapel die ze daar hadden. Mijn kamer was ‘gecaterd’, dus het was misschien vijftig meter lopen naar de kantine, waar we een *mealdeal* hadden: ontbijt-diner of lunch-diner.” Wat Zara opviel was dat de studentenhuysvesting in Chichester erg soepel leek te verlopen. “In Engeland woon je in het eerste jaar op de universiteit. In het tweede jaar moet je wel ergens anders op kamers wonen. Ik dacht eerst: hoe doen ze dat met al die studenten? Chichester is niet zo’n grote stad, maar iedereen had gewoon een huis; mensen besloten in december-januari met wie ze het volgende jaar een huis wilden zoeken en dan gingen ze bijvoorbeeld met drie man in een huis wonen. Daar hadden ze dus veel minder problemen met het zoeken naar studentenkamers dan hier in Nijmegen.” Daar staat tegenover dat wonen, zeker op de campus, een flinke investering is. “Ik heb voor de vier maanden wel 4.500 euro moeten neerleggen.”

Hoe zien de studieverenigingen in Chichester eruit?

“In Engeland heb je niet dat elke studie een studievereniging heeft en daarbuiten nog studentenverenigingen. De Universiteit van Chichester heeft één studentenunie en daar scharen allemaal studentenverenigingen onder. Deze zijn niet gebonden aan de studie, maar zijn gebaseerd op interesses, dus je hebt sportverenigingen, knutselverenigingen, noem maar op.” Zara vertelt dat ze zelf bij de motorvereniging zat. “Deze was niet zo actief als de GSV, maar we

hadden wel elke week via de studentenunie een feest, waar de andere verenigingen ook naartoe kwamen. Elke week was er een thema en dan ging je verkleed als dat thema. Het laatste feest waar ik bij was, had metrostations in Londen als thema. Ik had Victoria Station, dus ik ging als koningin Victoria. Maar je hebt bijvoorbeeld ook Piccadilly Circus, dus iemand ging als clown. Ik vond het een leuke organisatie, waarbij het heel laagdrempelig was om mensen te leren kennen.”

Wat heb je buiten je studie ontdekt in Engeland?

Zara vertelt dat ze volop gebruik heeft gemaakt van het openbaar vervoer om de omgeving te verkennen. “Van mijn ouders had ik een abonnement gekregen op *The English Heritage*, een organisatie die allerlei erfgoed beheert, zoals oude kastelen. In de buurt was Arundel Castle, wat me qua naam altijd een beetje doet denken aan *Frozen*. Het had hele mooie ronde torens, een prachtige tuin en een middeleeuws deel: de *keep*, waar je naartoe vluchtte bij een aanval. Daarnaast ben ik met een vriendin naar Stonehenge geweest. Dat was zo’n twee uur met het openbaar vervoer. De historische ervaring dat je daar bent en dat het zo oud is vond ik heel bijzonder. In de buurt van Stonehenge is ook een prehistorische setting waar de Noormannen een kasteel op hebben gebouwd, waar de ruïne nog van staat.” Daarnaast raakte Zara gefascineerd door de sfeer van de Engelse dorpen, met hun nauwe middeleeuwse straatjes. “In een van de dorpjes waar ik heen ben geweest stond een afgebrand Tudor huis, waar alleen de façade nog van over was. Achter de ramen was alleen maar gras te zien. En de pubs – een Engels fenomeen – waren ook heel sfeervol. Er was een erg mooi café bij ons, heel middeleeuws ingericht, met een haardvuur. Het was heel cozy en authentiek. Hetgeen dat me het meest is bijgebleven van de hele minor is het gevoel van daar zijn en dat het iets was wat ik al heel lang wilde. De schoonheid van de architectuur, de schattige dorpjes: alles was gewoon heel mooi en heel fijn.”

RECEPT: *MARRY ME CHICKEN*

Het beste gerecht om te maken als je dit jaar nog wilt trouwen

Door Rens Versteeg

Liefde gaat door de maag, een gezegde dat je vast weleens voorbij hebt zien komen. Op social media gelooft men hier ook in en dit gerecht is op dat gebied het ultieme wapen. Het wordt geroemd als absoluut hét beste gerecht om te maken voor je partner als je hem/haar permanent aan je wil binden. De combinatie van kip, citroen en zongedroogde tomaten in een romige saus is simpelweg onweerstaanbaar. Maar maak je geen zorgen, je kunt dit gerecht ook prima eten met mensen waar je geen romantische interesse in hebt. Het is dus toch niet helemaal 'onweerstaanbaar'!

Ingrediënten

4 stukken kipdijfilet
4 tenen knoflook
1 ui
100 gram zongedroogde tomaten
2 el olijfolie
20 gram boter
200 gram spinazie
1 citroen
50 gram geraspte Parmezaanse kaas
40 gram bloem
1 tl gedroogde oregano
1 tl paprikapoeder
Zout en peper

Bereidingswijze

1. Snipper de ui en de knoflook en snijd de zongedroogde tomaat in stukken.
2. Meng de bloem, oregano, paprikapoeder en zout en peper in een kom en bedek de kipfilet daarmee rondom.
3. Verhit de boter in een pan op middelhoog vuur en bak de kipfilet rondom bruin in ongeveer 5 minuten. Haal de kip dan uit de pan en zet apart.
4. Voeg wat extra olijfolie toe aan dezelfde pan en fruit de ui en de knoflook aan in ongeveer 3 minuten. Voeg dan de zongedroogde tomaat toe en bak nog 2 minuten mee. Schenk de slagroom in de pan en voeg de kipfilet weer toe. Laat dit ongeveer 20 minuten sudderen op laag vuur met de deksel op de pan.
5. Voeg dan de spinazie toe en laat het in 2-3 minuten al roerend slinken in de pan. Breng als het nog nodig is de saus op smaak met peper en zout.
6. Voeg tot slot de Parmezaanse kaas toe en de rasp en het sap van de citroen. Je kunt het tot slot nog bestrooien met wat extra Parmezaanse kaas voor een mooi beeld.

Tip: dit gerecht is erg lekker op zichzelf, maar voor wat extra's kun je het eten met gebakken aardappeltjes of pasta voor een meer complete maaltijd. Eet smakelijk!

In het hol van... Carlijn Braakhuis

Op een half uur fietsen van de campus woont Carlijn in het rustige Aldenhof. In deze uithoek van Nijmegen woont Carlijn met vijf andere huisgenoten, waarvan er drie internationals zijn. Hoewel ze erg van koken houdt (en nog meer van eten) kan dit soms moeilijk zijn in de kleine keuken. Als je haar kamer binnenloopt is de eerste indruk *gepimpte gevangeniskamer*. De boorgaten in de muur worden vergeefs verstopt door de verschillende items op de muur. Een poster van een oude wereldkaart, covers van oude geschiedenisboeken en een aantal leuke familiefoto's en foto's uit de kindertijd van Carlijn. Op de boekenplank staan uiteraard ook een aantal boeken; geschiedenisboeken natuurlijk. Vrijwel allemaal afkomstig van de GSV-booksale van een tijdje geleden. Onder de boekenplank staat een mooi bureau waar ze al haar (school)werk doet. Ze is namelijk ook nog student-assistent binnen de *Radboud Group For Historical Demography and Family History*.